

ויסקאש לטאות

המחיילות לטאות גזענבי

הוא (**Lagostomus maximus**: שם מדעי) ויסקאש המחיילות המכונה בקיצור ויסקאש הוויסקאש חיה. שבתת-סדרת דמוויי קביה הררי משפחחת הצ'ינצ'יליים מין מכرسم זהו המין היחיד. ופרגואוי בוליביה, במחילות בערבות העשב ההרריות של ארגנטינה. בסוגוandi חי כיום. מין נוסף בסוג

מןוי שהוא בעל לסת גדולה, שפתו התתונת שחורה, הוויסקאש מצוי במקצת אוגר והעלונה לבנה, ויש לו שפם ארוך. עיניו קטנות וגופו שעיר. הוא שוקל עד 9 ק"ג ואורכו בערך 500 מ"מ. צבע פרותו הסמייכה אפור-חום (הצבע שונה בין אזור לגוף), וברגליים הקדמיות יש ארבע אצבעות, לעומת שלוש אצבעות ברגליים בגוף), והאחוריות. זנבו של הוויסקאש גם הוא קטן.

הוויסקאשים טובים בחפירת מנהרות ונعزيزים בכך על מנת לשרוד. בלילות הם יוצאים ללקט מזון מעל פני השטח. מזונם העיקרי הוא עשבים ושיחים צעירים.

החברות מחולקות. הוויסקאשים חיים בחברות קטנות החיות מתחת לקרקע הפ�פס לקבוצות של זכרים ושל נקבות וזכרים מתבגרים עוזבים את הנקות הנקבות, אך בעונת הרבייה שוחים חלקם עם הנקבות.

הם אינם נמצאים בסכנת הכחדה כללשי.

© Klaus Rudloff, Berlin

זברת הרים:

תפוצה

כלומר הם חיים באזוריים גאוגרפיים נפרדים ולא, שני תת-המינים ממויינים אלופטרית בעוד תת-המין השני נפוץ בחופיה, חופיים: תת-המין הראשון נפוץ רק בdroom אפריקה תפוצתם של שני תת-המינים מוקטעת במידה רבה. ובdroom אנגולה של נמיביה.

אנטומיה

גודלה של זברת ההרים בינוני, וכיtrag הזברות, היא מכוסה בפסים. אורך גופם (כולל ס"מ. 40-55 הראש) של פרטים בוגרים מגיע עד 210-260 סנטימטרים, ואורך זנב z-E. z.-גובה כתף נע בין 1.16 ל-1.5 מטרים. משקלם 240-370 ק"ג. משקלם של הצלב הבסיסי של זברת E. z. hartmannae. גמוך יותר ביחס לתת-המין השני הצלב ההרים הוא לבן, והוא מכוסה בפסים שצבעם חום כהה - שחור, המגיעים גם לאוזור הקצה והזקיפה. הפסים שעיל הראש, הצוואר והגוף צרים ורבים יותר מאשר הרעמה בחלק האחורי של. שבאזור היישוב. הרגליים מכוסות גם הן בפסים, המגיעים עד לפרשות היישוב יש תבנית פסים מרושתת שממשיכה עד לסוף הזנב. החוטם של זברת ההרים שחור.

שני תת-המינים הם מטפסים טובים, ופרשיותיהם קשות ביחס לסתויים אחרים. המאפיין המובהק ביותר של זברת ההרים היא הסנתר הכפול שלה, ככלומר כפל העור המשתלשל מגונגה. ניתן להבחין בין מיני זברת אחרים: תבנית הצלב שלה נמצאת בין זו של היא נבדלת מהזברת המצויות ב"סנתר הכפול". בין זו של זברת הגראבי הזברת המצויה שלה; בכך שהפסים על גופה וראשה צרים ורבים יותר; בתבנית פסים מרושתת על האחוריים; חלקיה התחתוניות לבנים, ועל הבطن והחזזה יש פס שחור; באוזניים שאורכן עולה על 20 ס"מ.

רבייה

הן יוצרות עדרי רבייה קטנים, המכילים זכר. זברות ההרים הן בעלי חיים פוליגמיים אחד ו-1 עד 5 נקבות ולדות. עדרי הרבייה הללו נוטרים יציבים לאורך השנהם, והנקבות נשארות לרוב באותו עדר רבייה במשך כל חייהם. מצב זה מוביל לכך שיש עודף של זכרים. "הזכרים העודפים" מקימים קבוצות "רווקים", שמנתה יוצאים זכרים לעדרי רבייה. עדרים חדשים שכאלו נוצרים כאשר זכר רווק מושג נקבה צעירה מעדר חסר

זכרים, או כאשר נקבה מבוגרת עוזבת עדר מפורך, למروת שהנקה האחרון אינו נפוץ. לעיתים זכר רוק מנסה להשתלט על עדר רבייה מסוים. במקרה כזה, יתרחש קרב רציני הכליל בעיות ונשיכות בין הזכר המתגזר לזכר המאוגר. במידה והזכר המתגזר ינצח בקרב, הוא יזכה בכל הנקבות שבו כיחידה אחת. לעיתים עדדים אחדים מצטרפים זה לזה ויוצרים אוכלוסיות גדולות יותר.

זברות הרים מזדווגות אחת לשנה אחת עד שלוש שנים, ואין עונת רבייה מוגדרת, כך, למשל כל השנה. עם זאת, אצל תת-המין הראשון שהם עשויים להזדווג E. z. *zebra*, לעומת זאת אצל תת-המין השני, E. z. *hartmannae*,

הוא מתרחש בחודשים נובמבר - אפריל. לאחר הרוין בן שנה אחת يولד סיה אחד במשקל 25 ק"ג ובאזור (גוף וראש) של 120 ס"מ. הוא יינק עד גיל עשרה חודשים, ולאחר מכן 37 חודשים הוא כבר יהיה עצמאי. הזכרים מגיעים לגודל מרבי בגיל 42 חודשים לערך, ויכולו להיות מוכibili עד משך חמיש עד שש שנים. הנקבות ותמלתנה את הסיה הראשון בגיל 3 – 6 שנים, כאשר הגיל תגענה לבגרות מינית המצווע לאורע והוא 5.5 שנים. הן פוריות עד גיל 24 שנים. בהיולדו, הסיה יהיה מפותח למדי. בשבועות הראשונים ישאר קרוב לאמו, שתמנע כל קשר בין חבריהם אחרים בעדר. תפקיד האב בדגגה ההורית אינו ישיר, והוא לרוב מסתכם בהגנה על הצעירים בעדר. זברות הרים מגיעות לרוב לגיל 20 ומעלה. הפרט המבוגר ביותר שתועד מת בגיל 29 ושישה חודשים.

התנאהות:

זברת הרים היא בעל חיים חברתי, מה שמתבטא בכך שאוכלוסיות המין מורכבות יחד עם זאת עדרי, מעדרי רבייה ומקבוצות רוקים. היא אינה בעל חיים טריטורילי הריביה חיים בטריטוריות שגודלה המוצע הוא כ-6 – 20 קמ"ר בחורף (בקיץ הטרייטוריות קטנות יותר) ושהופכות במידה רבה את הטריטוריות של עדרי רבייה אחרים. המין, על שני תת-מינים, הוא פעיל יום, ועיקר פעילותו נעשית בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות בין הערבבים. ברובית שעות היום הם נחים או אוכלים. כאשר קר, זברות הרים תחפשנה אחר מקום מחסה בגאות מיערים ובמערות לא עמוקות, או שתעמודנה במקום אליו מגיעות קרני המשש על מנת להתחם.

כבש אורייאל כטף אוריאל

תיאור:

את כבש האורייאל הזכר ניתן להבדיל מבכשי בר אחרים במספר אופנים כשביניהם קרניו הגדולות והמסולסלות; הקרן עבה מאוד מהבסיס עד אמצע הקרן, ומהאמצע היא הופכת לדקה יותר בדומה שאינה בולטה כל כך כאצל בכשי בר אחרים. הקרן צומחת באזור המצח לכיוון הצדדים ואחורה מעט, יורדת בעיקול חד לכיוון מטה באזור האוזניים וחזרת ומתקלת לעלה באזור הלחיים. אצל זכרים מבוגרים עשויי להתחל סיבוב שני או שלישי, כשהקרן מסתובבת סביב עצמה כבוגר. אצל חלק ממת-המינים הקרן צומחת לכיוון מעלה ומתקלת אחוריית, ואני חזרת כלל קדימה להחאים. קרניו של כבש האורייאל בולטות יותר מבכשים אחרים, כיון שלכל אורכו יש פגימות וחריצים גדולים, וקטנים. גם לנקבות יש קרניים אולם הן קטנות כמעט פי-6, דקות מאוד בצוואר חרב צבע הקרן. וצומחות לכיוון מעלה ומתקלות למטה באופן המזכיר את קרני הצפיר נע בין חום בז' לחום אפרפר.

של מין זה היא קצרה בכל העונות, כאשר בחורף היא עבה יותר ובקייז היא הפרווה הופכת להיות דليلת לאחר נשירה השכבה החיצונית הנראית צמר. צבע הפרווה חום אדמדם בהיר או כהה אחד בכל הגוף, בעוד שהחלק העליון של -הוא נחושת הרגליים כהה מעט, והחלק התחתון לבן או אפרפר בהיר; בחורף צבע הפרווה הופך לבהיר ודהוי יותר. הגחון באופן כללי צבע אפרפר בהיר, ככלheiten יש בו פסים כהים מעט. שפתיים ולועו לבנים, כשפעמים רבים הכתם הלבן בשפתים נמשך לאורך החוטם עד העיניים. התכונה הבולתת והיחידית ביותר של כבש האורייאל היא השיער החזיתי ונמשך מלועו ועד חזהו, ומורכב משערות ארוכות שנוטנות שמוקף בשיער שחיר הלבן לו מראה אצילי של כבש עם זקן ארוך מאד אם כי אין זה זקו ממשי (לכבשים, בניוגוד לעיזים, אין זקו). השיער החזיתי הוא הארוך ביותר מכל מת-המינים של המופلون, וכן שיער ארוך זה מצוי בעיקר אצל מת-המינים. מכל מיני וסוגי תת-משפחה הייעלים הקאשMRI והכספי, בעוד שאצל מת-מינים אחרים השיער החזיתי משתנה בין קוצרץ ובעל צבע שחור אצל מת-המין האפנגי, ארוך ביגוני עם שיער לבן לעלה ושיער שחור למטה אצל מת-המין הבוכארי, או אפור קוצרץ אצל מת-המין הפונג'abi. הבדל בין זכרים לנקבות) של כבש האורייאל בולטה בעיקר (הדו-צורתיות זוויגית באربעה דברים: 1) קרניים: גודלות כאמור אצל הזכרים מהנקבות; 2) מידות גופו: הזכרים גדולים וכבדים באופן משמעותי מהנקבות; 3) צבע הפרווה: פרוות הזכרים כהה

יוטר מהנקבות, אם כי ההבדל ביןיהם אינו בולט כמעט בכלל כבשים אחרים; 4) שיער חזית;

הנקבות נעדכנות שיער חזית לחלוטין.

את כבש האורייל ניתן להבדיל בקלות מכבש המופלון האירופאי, כיוון שכבעו פרוותו של הלה רגונניים יותר, וכוללים שיער חזית שחור, אוכף שחור בגב, מותניים וגהון לבנים כשלג, וכתמים אדמדמים כהים בצדדי הראש והחלק האחורי של הגוף. הכבש הארמוני לעומת זאת דומה למדי לכבר האורייל אך שהזיהוי ביןיהם מסובך יותר, אולם באופן כללי פרוותו קצרה אף יותר מכבר האורייל, השיער החזית שלו קצר יותר ולפעמים אף נעדן לחלווטין, גבו כהה יותר, יש לו לעיתים כהם אפרפר דהוי בצדדי הגוף, רגליו אפרפרות ולאורכם פס כהה. מעבר לכך מבנה ומידות גופו של כבש האורייל זהה לאלו של כבש המופלון והכבש הארמוני. לכבר האורייל יש גוף ארוך וראש וצוואר קצרים. רגליו דקות וארכוכות, פרסתו קצרות וחזקות, וזנבו קצר וכהה מעט. אוזניו דקות וארוך בינוני, עיניו בינוניות וצחהבות ומתוחתם נמוך פס כהה עד בלוטות ריח קטנות וכחות. אףו שחור ומהירץ, ומסביבו כהם לבן.

מידות גופו של כבש האורייל הן:
גובה הכתפיים: 110-80 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 140-100 ס"מ
אורך הזנב: בסביבות 10 ס"מ.
אורך קרן הזכר: עד 100 ס"מ.
משקל הגוף: 90-30 ק"ג.

בהנחה שכבש האורייל הוא מין נפרד, הוא מחולק לתת-המינים הבאים:

- בסיווג תחת המופלון קריי "מופלון" (O. vignei; v. O.) אורייל Kasimiryi לפקיסטן המחולק בין הodo מצוי בחבל קשמיר; 1841-קaszmirii), תואר ב.
- מצוי; 1842-מופלון אפגני ("), תואר ב; v. cycloceros; O. אורייל Afghani ובמידה פחותה גם באיראן, טורקמניסטן פקיסטן, בעיקר באפגניסטן.
- 1850-מופלון כספי ("), תואר ב; v. arkal; O. אורייל כספי.
- מצוי; 1914-מופלון בוכארי ("), תואר ב; v. bochariensis; O. אורייל בוכארי ובמידה פחותה בטורקמניסטן, טג'יקיסטן בעיקר באוזבקיסטן.
- 1913-מופלון פונג'אבי ("), תואר ב; v. punjabensis; O. אורייל פונג'אבי; ובולוצ'יסטן פונג'אב: אנדמי למחוודות פקיסטן.

アイומים ושימור:

בשל ירידת של (VU), במצב השימור פגיע IUCN כבש האורייל מסווג על ידי אוכלוסיותו בסביבות 30% בתקופה של 24 השנים האחרונות הנובעת בעיקר לבשר ופוחלצים ואובדן בית גידול, וכן תחרות עם בעלי חיים, חורפים קשים, מצד ומלחמות המועברות על ידי טריפה, לקיחת תלאים כחיות מחמד, הכלאה עם כבשי בית חיות מחמד. תת-מינים כגון "אורייל Kasimiryi", "אורייל Afghani" ו"אורייל כספי"

סובללים גם מ מצב פוליטי רעוע בתפוצתם כגון: מלחמות אזרחים בטג'יקיסטן, עימותים בין הודו לפקיסטן על חבל קשמיר ומלחמות אפגניסטן.

חלק גדול מ תת-המינים מצויים באזורי מוגנים גדולים או קטנים, ובמקומות רבים בית גידולם הבלתי-נגיש מגן עליהם מצד בלתי חוקי. כמו כן תת-מינים רבים מצויים בגני האוכלוסייה העולמית נאמדת ללא יותר מ- 40,000 פרטים בטבע חיות .

למה מצויה דלאט לאגונן

ואחד מסמליו המובהקים, לlama בסוג היא מין (Lama glama: שם מדעי)lama מצויה משמשת לבשר וכבاهמת משא עיקרית. באמריקה מוכרת כחיה מבויתת, של הררי האנדים בידי הילידים. שם היא חיה בגבהים של 4,000-2,000 מטרים מעל פני הים. יש לה אך למין זה אין כלל אוכלוסיות, תיעוד קדום ביותר מזמן התקופה הפרה-קולומביאנית בבר.

באזור האנדים מבטאים את שמה. מקור שמה של החיה הוא בשפת הקצ'ואה העתיקה **לימה**.

תפוצה ואזורי מחייה:

הן אזור המהייה ובמערב בוליביה בדרום-מזרחה פרו (Altiplano) הרמות הגבוהות ועשביה שיחים, עצים – הטבעי של המין. אזורים אלו מכוסים בצמחייה נמוכה גובה. הרמות מחולקות לאזור הצפוני ובו מגויר ממוגז ותוואי שטח הררי, ולאזור הדרומי ובו אקלים מדברי.

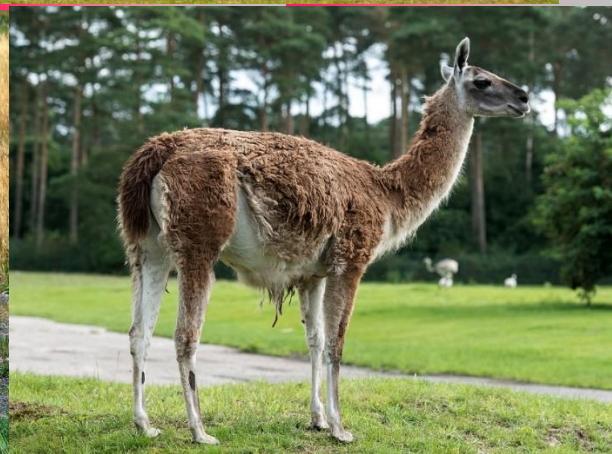
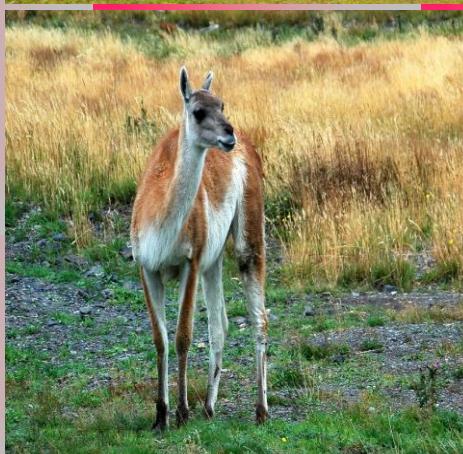
תיאור הלמה המצוייה:

הלמה, כמו הגמלים, בעלת צוואר וגפיים ארוכים, אוזניים ארוכות ומחודדות ושפה בעדימה ליתר מיני הגמלים של העולם, בולטת. היא חסרת דבשת וΗΜΙΝ הגדול בקבוצה זו, ואלפקה גואנקו – החדש.

לlama פרווה צמרית על כל גופה, הונים השונים בעלי גדים שונים וצבעי פרווה מרובים. הכסות הנפוצה היא בגוון חום אדמוני, עם טלאים צהובים ולבנים.

גובה הלמה הבוגרת הוא בין 1.60 ל-1.80 מטר בגובה הראש. הן שוקלות בין 127 ל-ショקל בין 9 ל-14 ק"ג. תוחלת החיים של (cria) 204 ק"ג. ולד הלמה (שנקרא קריה הלמה נעה בין 15 ל-25 שנה, ומספר פרטיהם חייו גם 30 שנה ויותר. למות מעדיות להיות עם למות אחרות כעדר. למות יכולות לשאת כ-30%-25% ממשקל גופן. הלמות נחשות להיות נבונות יחסית, המסוגלות ללמידה מושנות פשוטות בעצמן לאחר מספר תזרות.

לופפור נוצץ: קופון נזק

הוא מין דמי, או מונאל נוצץ (*Lophophorus impejanus*; שם מדעי: *Lophophorus impejanus*) הגבויים והוא הציפור היחי בהרי ההימלאיה, צבעוני מהסוג מונאל תרגול של נפאל הלאומית.

זהו פסיון גדול יחסית, אורכו עד 70 ס"מ ומשקלנו עד 2,150-2,380 גרם. מין זה מקושט ובוהק מאד, ראשו הירוק והבוהק מעוטר בזוג ציצות, נוצחותיו בצבע אדום-נחושת על העורף, הכנפייםocabci צהוב, יroke כהה, סגול וכחול והזנב גם נחושת. לעומתו הנקבה אפורה ובעלת צבעי הסואנה והיא גם קטנה ממנו בהרבה.

הלוופפור נפוץ ביערות הרריים, ערבות וצוקים במדינות וככל הנראה גם בהוטן, דרום טיבט, נפאל, הודו, חבל קשמיר, פקיסטן, אפגניסטן: הbaboot בבורמה.

מרמייטה אנטנס

אלפינית; אנטנס;

תיאור:

אורכה של מרמייטה בוגרת הוא כ-42 עד 54 ס"מ ללא הזנב, שאורךו כ-13 עד 16 ס"מ. צבע הפרווה של המרמייטה נע מצהוב-חום לאדום ולאפור כהה. משקלן של המרמייטות בו המרמייטות אוכליות כמות גודלות, משתנה מאוד בכל עונה: הוא גבוהה יחסית בסתיו בסתיו משקללה. ונמוך יחסית באביב. של מזון על מנת לעבור בהצלחה את שנת החורף של המרמייטה הוא כ-5.5 עד 8 ק"ג, ובאביב הוא כ-2.8 עד 3.3 ק"ג

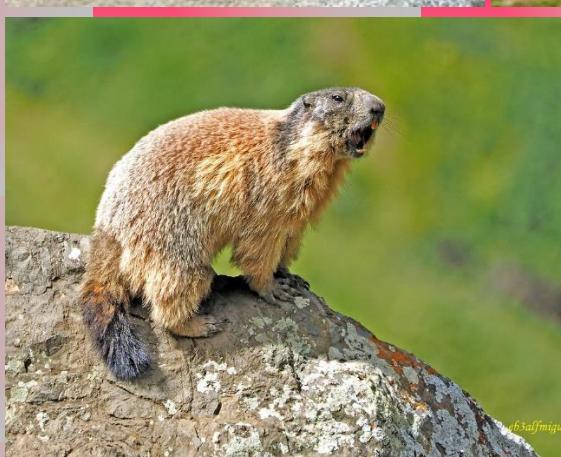
רבייה:

הנקבה הדומיננטית מפחיתה את מספר הצעאים של שיאפשר להם לעبور את החורף הזכר שלה מנוקבות אחריות על ידי כך שהיא רבה איתן בזמן שהן בהיריון, וכך גורמת לנולדים עד ללחץ שהורג את הילדים. ההיריון נמשך כ-33 עד 34 ימים, ובכל שגר ופרווה, שבעה צעאים, למרות שבדרך כלל נולדים שלושה. הגורים נולדים עיוריים כהה צומחת ימים ספורים לאחר הלידה. למשך תקופה של כ-40 ימים הגור תלוי באמו, שמביאה לו אוכל אל המאורה, ולאחר תקופה זו הגור כבר מתחפש עצמו. צבע

והגור מגיע לגדל המלא , האופייני למרמיות בגירות מופיע בסוף הקיז. הפרווה בגיל שנתיים ולבגרותו המינית

שנת חורף:

את המהילות שלhn; הריפוד יהוה מצע, שעליו לקראת סוף הקיז, המרמיות מרפדות של וצואתן שלhn. המאורה נחסמת על ידי אדמה הן יוכלו לישון את שנת החורף המרמיות. בבוא החורף (לעתים גם באוקטובר) המרמיות מצטופפות ביחד ומתחילות של המרמיות צונחת דרסטיבית ל-5 את שנת החורף שלhn. במלכה, קצב פעימות הלב פעימות בדקה, טמפרטורת הגוף שלhn יורדת לטמפרטורת הסביבה שבה הן ישנות, וקצב שלhn יורד ל-1 עד 3 נשימות בדקה. תהליכיים אלה מורידים את כמות הנשימות שהמרמיטה צורכת, ומאפשרים לה לעبور את כל החורף בשינה בלי צורך השומן לאכול; למרות זאת, ישנן מרמיות (בעיקר צעירות) שמთה מרעב בעת שנת החורף.

פוני קוקלאן פוניקלאן

הוא ועדי נפאל הפסיון הוא עוף חום ביןוני וצנור המוגבל ליערות הרים מרכז אפגניסטן הצפונית והמזרחתית. הם נוטים לא לעבור את קו העצים לסין נמצא מצפון מזרח טיבט נוצות הזכר אפורות-כסופות ומפוספסות בשחור. ראשו שחור וחזהו בצבע חום-ערמוני עם נקודות לבנות על הצוואר. מאחוריו הראש יש זכר ציצה גדולה בצבע שחור ובקצתה צהוב. לעומת הנקבה צבעה רך בחום מוסווית יותר ממנו, לשני המינים זנב לבן וארוך. אורכם של הפסיונים 58-64 ס"מ ומשקלם 1135-1415 גרם, כשהארך הנקבות 18-22 ס"מ ומשקלן 1025-1135 גרם.

זה אחד הפסיונים היוצרים מוסווים אבל הוא קורא בשירה מרכיבת לנקבות, בעיקר בשעות השחר, אותן הם עושים בין השיחים. הם מקנים על הקרקע אבל ישנים על עצים בלילה כי להקטין סיכון מטרפים.

צ'ינצ'ילה

הצ'ינצ'ילה היא חברתית שחיה בזוגות או בקבוצות משפחתיות גדולות יותר. סביבת המחייה הטבעית שלהן היא מקומות סלעיים והרריים. כדי לתקשר ביניהן הצ'ינצ'ילות משתמשות מגוון רחב של צליילי ציויצים וחריקות שונים.

marshimot, benu haצ'ינצ'ילה פעילה וסקנית מאוד ובULA יכולות אתלטיות על מנת להסידר מזיקים לגובה. היא משתמשת בחיכוך גופה בחול. יכולתה לקפוץ מהעור והפרשנות

תוחלת יהיה בין 15 ל-20 שנה.

צ'ינצ'ילות בעבר. ציד רב עד כדי כך שהן פרוות הצ'ינצ'ילות הייתה אחת הסיבות לצידם. לפעמים בתנאים אכזריים ביותר, כיום מגדים אותן בחות. היו קרובות להחדרה הצ'ינצ'ילה משתמשת ביום גם כחיתת מהם

רבייה:

בגיל 7–8 חודשים. ההריון עשוי להימשך ארבעה הצ'ינצ'ילות מגיעות לבגרות מינית חודשים ובסופה הצ'ינצ'ילות ממילוטה בממוצע שני גורים. הצ'ינצ'ילות עושיות להיננס מתיחמת מחדש כל 4 שבועות. הנקבה. אפילו כעבור שלושה ימים מההמלטה להריון משך ההריון שלה 111 יום. ההמלטה נעשית בדרך כלל בין השבועות 5–8 בובוקר. הגורים נולדים במשקל 30–70 גרם, עם עיניים פקוחות ומכוונים בפניהם. כמו כן הם נולדים עם מערכת תנועה די מפותחת. הצ'ינצ'ילה יכולה להמליט עד פעמיים בשנה. משקלם הממוצע של הגורים כ-30 גרם. הגורים מפסיקים לינוק בגיל 8 שבועות בערך.

מבנה גוף:

הצ'ינצ'ילה רכה ונעימה למגע. אורך גופה פרוות, לצ'ינצ'ילה 4 רגליים קצרות עד מאוד 38–32 ס"מ ואורך הזנב 10–17 ס"מ. ברגליה הקדמיות יש לצ'ינצ'ילה 5 אצבעות, שבעודתן היא יכולה לתפוס דברים, בדומה לאדם. לעומת זאת, ברגליה האחוריות רק ארבע אצבעות, והן גדולות פי שניים מהקדמיות. בדומה הדבר. הצ'ינצ'ילה גדלות באופן קבוע, בקצב של 5 ס"מ בשנה אחרים שניים למפרטים עלול ליצור בעיות, שכן ללא השגחה הצ'ינצ'ילה מסוגלת לכרסם בגדים, רהיטים, ספרים ואף חותם חשמל, דבר שיכול להוביל למוותה. משקלה הממוצע לבוגרותה הוא 500 גרם. שחור, 'בז, לבן – וכו'. צבעים אחרים אף הינם קיימים הכלאות, צבעה הטבעי הוא אפור

תזונה:

ומקליפות עצ. בגידול ביתי מפירות, וניזונה בטבע משורשים הצ'ינצ'ילה היא צמחונית היא ניזונה מפירות מיובשים וממזון יבש לחיות. הצ'ינצ'ילה רגישה לעAMILן ולכן לא אוכלת תירס.

 Homeless

איל ת'ורולד

הוא סוג של איל **ת'ורולד** או איל לבן שפתיים. אף על פי שהמין תואר לראשונה על ידי החוקר הפולני המפורסם ניקולאי כינוי הנפוץ הוא דואק "איל ת'ורולד" היה ששתי, 1883בשנת פרץ'בלסקי הדגימות הראשונות שהגיעו למערב מטיבט נרכשו על ידי ג'ו ת'ורולד יחד; (Cervus) לעומת זאת איל ת'ורולד שב עבר שייך לסוג איל. בשנת 1891 נחשב בטקסונומיה החדשנית כסוג (ואיל סקה איל קנדי, עם איל אדמוני השם שבו כינה; Przewalskium) נפרד וקרו עלי שם פרץ'בלסקי בשם המדעי נשאר עד היום ופירשו בלטינית הוא "שפתיים" albirostris ניקולאי את האיל מעלה החוטם המתאפיין לשפתיים ולועו הלבנים = albus (לבן = לבנות). של איל זה.

תיאור

הגבואה והקריר. רגליו הקצרות לאיל ת'ורולד יש מספר התאמות פיזיות לבית גידולו ופרסוטיו הרחבות הופכות אותו למטרפס זרי, המסוגל לרוץ בשטח הררי תלול כדי להימלט מטורפיו. נחריוו הנקודות גדולות במיוחד ומאפשרות לו לנשום אוור בגובה רב, בעוד שערו העבה מגן עליו מפני הקור. תא הדם במין זה המכטניים יחסית ליונקים בגודל דומה והם רבים מאוד, שתי תכונות המגבירות את יכולתו לנשום באזוריים גבוהים דלי חמצן.

החוונה של איל זה מורכבת משיער ארוך, גס ועבה ומשתנה בעונות: בקייז חום פרוותו -עמוק, ובחרף אפרפר יותר; צבעה של הפרווה משתנה בין חלקי הגוף: הראש חום מרבית הגוף בצבע חום כהה, החזה בהיר יותר, אזור הזנב חום אדמדם, שוקולד והגחון בצבע צהבהב קרמי. הרגליים קצרות יחסית ובעלות פרסות גדולות ורחבות המתאימות לנדייה בנוף הטרשי. האף, השפתיים, הגרון ומסביב לעין בצבע, כשל בקר לבן בולט. מין זה גם יהודי באזוניים ארוכות וצורות המروفדות בשער לבן ורחת, בשערות פלג הגוף האחורי בעלות מראה של אוכף ובבלוטות עיניים גדולות. לזכור יש קרניהם גדולות וארוכות מבנה מוזר; מעין קורהancait שמנתה יוצאים כ-5-7 סיעופים, נופלות מדי שנה בחודש מרץ ולא מעוגלת בתחילתה כמרבית האילים; הקרניהם ומגיעות לשיא גודלם בסוף הקיץ. יתר האילים הזורמים גדולים וכבדים מהנקבות. לסוג זה אין תת-מינים.

מידות גופו של איל ת'ורולד: •

גובה הכתפיים: 120-130 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 190-227 ס"מ.
אורך הזרב: 10-12 ס"מ.
אורך הקרן: 140-110 ס"מ.
משקל הקרן: 4-7 ק"ג.
משקל הזכר: 230-180 ק"ג.
משקל הנקבה: 160-125 ק"ג.

תקופת זבלת אילוזל

מצח מרכז, ומוצי ב-מרכז ומערב סיצ'ואן אייל ת'ורולד אנדמי לסין העממית ומזרח המחווז צפון מערב יונאן, דרום מערב וצפון מערב גאנסו, ודרום צ'ינגןאי בעבר היה בעל תפוצה נרחבת במחווזות הסיניים במיוחד; האוטונומי הטיבטי בטיבט, אך כיום הוא נמצא רק באוכלוסיות פזורות על פני אזוריים אלה, וככל הנראה המספר הרב ביותר נמצא במערב סיצ'ואן.

בית גידולו הוא שטחים פתוחים וסלעים בגבהים של 3,500 - 5,000 מטר מעל שיחים, כרי דשא, ואדמות מרעה אלפינית. אייל, מחתנים פנויים, וכן יערות זה אינו מותאם רק לבית גידול קשה אלא גם לאקלים קיצוני; הטמפרטורה השנתית הממוצעת באזורי זה היא עד 1.76 מעלות צלזיוס, ובמשך השנה יש בקושי 12 ימים שבהם הטמפרטורה חמה. אף על פי שאיל הת'ורולד חי באזורי הרריים וגובהים, הוא מסתגל בקלות לאזורי נמוכים.

אקולוגיה והתנהגות

אייל הת'ורולד פעיל בשעות הבוקר המוקדמות ושבועות הערב והלילה, בדרך כלל בעדרים של 5–40 פרטים. מלבד עונת הרבייה הזכרים והנקבות חיים בנפרד בדרך כלל כאשר זכרים מבוגרים חיים בבדידות וצעירים בעדרים קטנים. מבחינה היסטורית איילים אלו היו חיים בעדרים המכילים 100–300 פרטים, אבל כיום העדרים של למטה ממאה פרטים הם נדירים. חלק הת'ורולדים ניזונים מגזון. מהאקולוגיה של הת'ורולד דומה לאייל הקנדי קליפות עצים עליים, חזזיות, דשא, רחוב של צמחים זמינים, במיוחדם עצי ערבה. בחורף שיחים, וססקיה (בקץ), ובאופן פחות שכיח צמחים גדולים למקומות בהם המזון זמין ונגראות בחיפוש אחר מזון האילים חוצים אגמים יותר. מספר הטורפים הטבעיים של מין זה מועטים, והידועים ביותר הם זאביים שצדים איילים אלה לעיתים רוחקות ונמריו שלג טיבטים.

לאיל ת'ורולד יש מגוון של קולות, כולל קריאות אזעקה קולניות שקולן נשמעו למרחק של 500 מטר, צלילי נהימות שנעשים על ידי זכרים בעונת הרבייה ונמהות או יללות שנעשות על ידי איילות בוגרות או צעירות. מדי פעם הם גם עושים קולות חריגים, כגון נקישה עם הפרסות שמתרטם אינה ברורה. שניים של ציד הפכו את איילים אלה לבישנים וזהירים מאוד, מה שהופך אותם למינים שקשה לצפות בהם בטבע.

עם חזרתו של מג' אוויר הקר בספטמבר, הזכרים והנקבות ירדו לאזורי נמוכים יותר כדי להתרבות. עונת הרבייה נמשכת כ-80 ימים, בין סוף ספטמבר ועד סוף דצמבר. במהלך תקופת זו, הזכרים יכולים להיות אגרסיביים מאוד ומשמעיים שאגות בתדר גובה, מסמנים עצים ושיחים עם ריח, וחובטים אחד את השני בקרניהם. בתקופה זאת עדורים המכילים שני זכרים ומספר נקבות הופכים להיות שכיחים יותר, ולעתים מספר זכרים יחויבו יחד לשמירה על ההרמן ומما שיעניק להם כוח עדיף על יריביהם.

הכתמים של העופרים מתחילה לדוער לאחר כשישה שבועות, והפרווה מגיעה לצבעה המלא עד סוף השנה הראשונה שלהם. העופרים נגמלים לאחר 10 חודשים ומגיעים לבגרות בשנה השנייה או השלישייה לחייהם, אם כי הזכרים

יתחילו להילחם על הרמן רק כשהגיעו לגיל חמוץ.
תוחלת חיים של אייל הת'ורולד: בטבע, 16-18 שנים (הממוצע הוא 10) ובשבוי,
עד 21 שנים.

טרגופן פניני; כל צוקן כל צוקן

מקושט ואדום הוא מין דמיי תרגול (**Tragopan satyra**: שם מדעי טרגופן פניני) ובעיקר בהרי ההרים באזורי הרריים בדרום אסיה משפחחת הפסיוניים מהסוג טרגופן הוא חי ביערות הרריים של בוהוטן נפאל, טיבט, ובמונגוליה הודו ההימלאיה שונות. הם חיים בגובה שבין 8,000 ל- 14,000 מטר. להם וכן בין עצי במבוק ורודהנדראון עצי אלון

משקלם 1.6-2.1 ק"ג ואורכם, כמו אצל פסיוניים רבים בהרבה מהנקבות 67-72 ס"מ, כשהנקבות שוקלות 1-1.2 ק"ג ואורכם כ- 57.5 ס"מ. הזכר גם מקושט מהנקבה המוסווית והאפורת, צבע נוצותיו אדום חזק והוא מנוקד בנקודות לבנות וראשו כחול ומעוטר בנוצות שחומות. בעונת הרבייה הזכר מהכח מאחוריו סלעים ושיחים, למטרות הגנה עד שרואה נקבה הוא מתנפח ופורש את נוצותיו וגם זוקף את צווארו במטרה למשוך אותה.

הטרגופנים מאויימים מעט על ידי כריתת יערות ופגיעה באזורי חיותם.

